

Psalmul 46

Ajutor în necazuri

Psalmul 46

În Psalmul 46 ne sunt prezentate două adevăruri, care sunt de mare însemnătate practică pentru credincioșii tuturor epocilor. Întâi: având în vedere transformările și conflictele într-o lume fără Dumnezeu ni se amintește că Dumnezeu este un ajutor, „un ajutor în necazuri, întotdeauna ușor de găsit” (versetul 1). În al doilea rând: dacă cunoaștem acest ajutor mare, prezent al lui Dumnezeu și vrem să ne folosim de el, partea noastră este „să ne oprim” (sau: „să stăm liniștiți”) și să recunoaștem că El este Dumnezeu (versetul 10).

Versetul 1 prezintă marea temă a Psalmului: Dumnezeu este adăpostul nostru, tăria noastră și un ajutor ușor de găsit în necazuri.

Versetele 2 și 3: Problemele și tulburările lumii prin care trecem.

Versetele 4-11: Mijloacele cu care Dumnezeu sprijină poporul Său, pentru ca ei să fie capabili să fie liniștiți și să recunoască că Dumnezeu este un ajutor ușor de găsit în necazuri.

Versetul 1: Ar trebui să ținem seama de cuvântul „noastră” din primul verset. Este adevărat, că Dumnezeu este un adăpost, dar credincioșii pot spune: „Dumnezeu este adăpostul nostru”. Lumea are din aceia de la care poate aștepta protecție și călăuzire în timpuri de necaz. Credincioșii găsesc în Dumnezeu adăpostul lor în furtunile și necazurile vieții. În afară de aceasta Dumnezeu este tăria noastră în slăbiciuni și un ajutor ușor de găsit în necazuri.

Pentru ca noi să cunoaștem, că Dumnezeu este un ajutor ușor de găsit, credinciosul trebuie să se pună în mișcare, căci ajutorul lui Dumnezeu nu se vede întotdeauna imediat. Uneori trebuie să așteptăm ca ajutorul Lui să se vadă. Străduința noastră este să ne eliberăm singuri din necaz prin eforturile proprii, și probabil Dumnezeu ne lasă, spre binecuvântarea noastră, să așteptăm atâta timp, până am învățat că noi absolut nu avem nici o putere să întâmpinăm greutatea, și că nu ne rămâne nimic de făcut, decât să fim liniștiți și să cunoaștem că El este Dumnezeu.

Nu a procedat în felul acesta Domnul cu Marta și Maria, atunci când fratele lor era bolnav? Ele se îngrijorau mult și în necazul lor Domnul le-a fost ajutorul. Ele s-au adresat pe drept Lui și și-au vărsat necazul înaintea Lui. Ele au zis: „Acela, pe care Îl iubești, este bolnav.” Ajutorul Domnului era realmente prezent, cu toate că el nu s-a arătat imediat. După ce El a auzit rugămintea urgentă a surorilor, citim: „atunci a rămas două zile în locul în care era” (Ioan 11.3+6). Aparent El nu a făcut nimic. El a așteptat până când moartea a pus capăt tuturor speranțelor în eforturile omenești și celor două surori nu le-a mai rămas nimic altceva decât să fie liniștite și să recunoască că El este Dumnezeu.

Aceasta era cu adevărat o încercare a credinței. Credința Martei nu era suficientă ca ea să fie liniștită, căci noi citim: „Marta deci, când a auzit că vine Isus, L-a întâmpinat; iar Maria ședea în casă” (versetul 20).

Apoi vedem cu cât har Domnul se revelează Martei ca „ajutor ușor de găsit”. Marta a spus: „Știu că el va învia la înviere, în ziua de apoi”. Domnul a răspuns. „*Eu sunt* învierea” (versetele 24+25). După aceea gândurile Martei se îndreaptă înapoi la ceea ce era hotărât în timpurile din urmă cu privire la Domnul, căci ea spune: „Cred că Tu ești Hristosul, Fiul lui Dumnezeu, care trebuie să vină în lume” (versetul 27). Ea credea în lucrurile mari, pe care Domnul le va face în zilele care vor veni, ea credea în Domnul în legătură cu toate planurile lui Dumnezeu din timpurile trecute, dar credința ei nu era suficient de tare, ca ea să fie liniștită și să creadă în Domnul ca marele „Eu sunt” – ajutorul prezent, deplin suficient în necazuri.

Nu trebuie noi să recunoaștem, că aceasta este deseori și problema noastră? Noi credem în puterea lui Dumnezeu, pe care El a revelat-o în timpurile trecute, și că puterea Lui se va revela și în timpurile viitoare, dar noi nu putem crede, că Dumnezeu este un ajutor așa de prezent, că noi putem fi liniștiți și putem aștepta, până când ajutorul Lui se arată.

Versetele 2 și 3: Versetele 2 și 3 descriu strâmtorarea, care face necesar „ajutorul”, necesită „putere” și strigă după „ajutor”. Lumea, în care se află cel care se teme de Dumnezeu, este în zbucium și revoltă. Apele vuiesc și munții se clatină prin furtună. Marea și lipsa ei de liniște este folosită deseori în Scriptură ca simbol pentru națiuni aflate într-o stare de revoltă (compară cu Isaia 5.30). Nu auzim noi și astăzi vuietul apelor, când privim pretutindeni în jur, cum națiunile se ridică, se revoltă și se luptă? Ordinea veche și formele de guvernare stabile, care păreau așa de tari ca munții, sunt prăbușite de un val de revoltă și stricăciunea crescândă a omului. Nu este de mirare, că oamenii „își dau sufletul de groază, în așteptarea celor care vor veni pe pământ” (Luca 21.26). Însă psalmistul spune: „De aceea *nu ne vom teme*”, căci „Dumnezeu este adăpostul și tăria noastră, un ajutor în necazuri, întotdeauna ușor de găsit.”

În ce constă taina tăriei poporului lui Dumnezeu, așa că ei pot trece fără „teamă” prin stările îngrozitoare ale lumii și care în schimbări și revolte îi face capabili să fie liniștiți și să recunoască că Dumnezeu este un ajutor „întotdeauna ușor de găsit în necazuri”?

Versetele 4-6: mai întâi Dumnezeu întărește credința poporului Său, prin aceea că El le prezintă taina planului Său. În locul acesta planul lui Dumnezeu ne este prezentat în râu și în cetatea lui Dumnezeu: „Este un râu ale cărui pâraie înveslesc cetatea lui Dumnezeu.”

Râul bunei plăceri a lui Dumnezeu curge prin toate timpurile cu schimbările, revoltele și conflictele lor. Nici o putere a vrăjmașului, nici o autoritate și nici o stricăciune a omului, nici un eșec al credincioșilor nu pot reține pe Dumnezeu, ca să nu împlinească planurile Sale veșnice. Epocile vin și trec, imperiile se ridică și se prăbușesc, orice mărturie, pe care Dumnezeu a încredințat-o omului ajunge ruinată în mâinile omului. Însă peste toate stă planul lui Dumnezeu, pe care El îl va îndeplini spre gloria lui Hristos și spre binecuvântarea poporului Său pământesc și a poporului Său ceresc.

În al doilea rând, toate binecuvântările, pe care Dumnezeu le-a prevăzut pentru Hristos și poporul Său, se unesc în cetatea lui Dumnezeu. Prin credință psalmistul privește peste starea dezolantă a Ierusalimului actual în viitor și vede cetatea conform planurilor lui Dumnezeu. Înaintea privirii lui se înalță o cetate a bucuriei, un „Loc Preasfânt”, o cetate care „nu se va clătina” și în mijlocul căreia este Dumnezeu. La fel trăiește și credinciosul astăzi în lumina cetății cerești, în prezența neliniștilor și tulburărilor din lumea înconjurătoare și în mijlocul creștinătății stricate. Noi vedem „Ierusalimul ceresc” – o cetate a bucuriei, în care toate lacrimile vor fi șterse, în care nu va fi nici moarte nici întristare, nici țișt și nici durere. Vedem de asemenea, că este o cetate sfântă, în care niciodată nu va pătrunde ceva necurat. Vedem că ea nu se va clătina, deoarece ea este o cetate care are temelii. Mai presus de toate vedem că Dumnezeu este în mijlocul ei, căci noi citim, că tronul lui Dumnezeu și al Mielului va fi în ea. Astfel credința noastră este întărită prin râul bunei plăceri a lui Dumnezeu și prin cetatea, care are temelii, al cărei creator și ziditor este Dumnezeu (compară cu Apocalipsa 21; Evrei 11.10).

În al treilea rând, psalmistul vede că Dumnezeu va ajuta cetății, la revărsatul zorilor, chiar dacă națiunile se vor agita împotriva ei. Pretutindeni pe pământ vedem agitația națiunilor – apele vuiesc și spumegă și munții se clatină, dar așa cum psalmistul putea spune: „El face să I se audă glasul: pământul se topește”, la fel și noi așteptăm glasul Domnului, care ne va striga: „Ridică-te, iubita mea, frumoasa mea, și vino!” (Cântarea Cântărilor 2.13). Atunci va veni realmente „revărsatul dimineții” și ziua se va răci și umbrele vor fugi (Cântarea Cântărilor 2.17).

Versetul 7: în al patrulea rând, noi putem spune împreună cu psalmistul în umbrele nopții, care devin tot mai întunecate, și până la revărsatul zorilor: „Domnul oștirilor este *cu noi*, Dumnezeul lui Iacov este un turn înalt pentru noi.” Domnul, căruia toată puterea Îi stă la dispoziție, și Dumnezeul harului, care poate ridica și binecuvânta un om sărman și eșuat cum era Iacov, este cu noi și este cetățuia noastră tare. Când va începe ziua noi vom fi la Hristos în gloria acelei zile. În timpul intermediar El este la noi și în suferințele nopții. El a murit pentru noi, „ca, fie că veghem, fie că dormim, să trăim împreună *cu El*” (1 Tesaloniceni 5.10). Și deoarece El a spus: „Nicidecum nu te voi lăsa și cu nici un chip nu te voi părăsi”, putem spune cu îndrăzneală: „Domnul este ajutorul meu și nu mă voi teme: ce-mi va face omul?” (Evrei 13.5,6).

Versetele 8 și 9: în al cincilea rând, psalmistul recunoaște că Dumnezeu Însuși la timpul Lui va judeca tot răul lumii acesteia. Și după „pustiirile” judecății El va introduce binecuvântarea domniei lui Hristos și va face să înceteze războaiele până la marginile pământului. Oamenii încearcă prin eforturile proprii și prin înțelepciunea proprie, prin alianțe, contracte și conferințe și fără Dumnezeu și fără Hristos să creeze pacea mondială și să introducă o împărăție de o mie de ani a bunăstării. Creștinul știe că binecuvântările lui sunt legate cu cetatea lui Dumnezeu și că Dumnezeu va judeca tot răul lumii acesteia, și de aceea el respinge să se lase antrenat în eforturile zadarnice ale omului de a înlătura neliniștea lumii.

Psalmul 46

Deci pentru a fi eliberați de multele lucruri, care pot înfricoșa inima naturală, noi suntem învățați cu privire la planul ascuns al lui Dumnezeu, care nu poate să eșueze. Prin credință vedem înaintea noastră cetatea lui Dumnezeu, în toată frumusețea și gloria ei strălucitoare; noi așteptăm revărsatul zorilor; și în timpul intermediar avem pe Domnul la noi, care ne eliberează de toată frica, care este un turn înalt pentru noi în toate furtunile. În afară de aceasta știm, că Dumnezeu la timpul Său va judeca toată răutatea omului și va introduce pacea mondială.

Versetele 10 și 11: numai dacă noi cu o credință vie ținem cu tărie în inimile noastre la aceste adevăruri, vom fi capabili să fim liniștiți în mijlocul neliniștii lumii, așa cum Domnul Însuși a putut dormi în furtună. Pericolul pentru noi este, că, având în vedere înmulțirea răului în lume, ne preocupăm prea mult cu evenimentele și pierdem din vedere cetatea lui Dumnezeu, și prin aceasta ne lăsăm înșelați să contribuim la eforturile oamenilor în lupta împotriva răului. A acționa în felul acesta înseamnă să excluzi pe Dumnezeu și să încerci să preîntâmpini răul cu înțelepciunea și puterea omenească. Dacă astfel de eforturi ar avea vreun succes, aceasta ar contribui numai ca omul să se înalțe pe sine însuși. Partea noastră este, să fim liniștiți și să așteptăm acțiunea lui Dumnezeu spre propria Lui glorie, căci El a spus: „Eu voi fi înălțat printre națiuni, voi fi înălțat pe pământ.”

Numai dacă noi „renunțăm” ne va rămâne păstrată conștiința, că Domnul este cu noi, că El este „adăpostul și tăria noastră, un ajutor în necazuri, întotdeauna ușor de găsit.”